

**ZASTĘPCA
KOMENDANTA GŁÓWNEGO POLICJI**

ENS- 36 28 /11

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych
i Administracji
Pan Adam Rapacki**

Uprzejmie informuję Pana Ministra, że wejście w życie w dniu 10 marca 2011 r. nowelizacji ustawy z dnia 21 maja 1999 r. *o broni i amunicji*, w sposób zasadniczy zmieniło kwestie związane z wydawaniem pozwoleń na broń myśliwską. Przestało obowiązywać rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 20 marca 2000 r. *w sprawie rodzajów szczególnie niebezpiecznych broni i amunicji oraz rodzajów broni odpowiadającej celom, w których może być wydane pozwolenie na broń*, które precyzowało na jakie rodzaje broni może być wydane pozwolenie do celów łowieckich. W § 5 cyt. rozporządzenia zawarty był bowiem między innymi zapis, że pozwolenie na broń w celu łowieckim nie może być wydane na pistolety i rewolwery.

Zgodnie ze znowelizowanym art. 10 ust. 4 pkt 3 cyt. ustawy, pozwolenie na broń wydawane do celów łowieckich uprawnia do posiadania broni dopuszczonej do wykonywania polowania na podstawie odrębnych przepisów. W obecnym stanie prawnym zasady te reguluje wyłącznie rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 22 marca 2005r. *w sprawie szczegółowych zasad i warunków wykonywania polowania i znakowania tusz* (Dz.U. nr 61, poz. 548 ze zm.). Prawodawca określił w nim, że do wykonywania polowania oraz odstrzału zwierząt stanowiących nadzwyczajne zagrożenie dla życia, zdrowia lub gospodarki człowieka dopuszczona jest wyłącznie myśliwska broń palna. Należy jednak podkreślić, że pojęcie myśliwskiej broni palnej nie zostało zdefiniowane w żadnej ustawie, ani akcie wykonawczym. W związku z tym, iż przepisy nie wprowadzają zakazu wykonywania polowania również z broni krótkiej tj. pistoletów i rewolwerów oraz broni palnej bocznego zapłonu, myśliwi zaczęli przejawiać zainteresowanie posiadaniem broni tego rodzaju.

Natomiast nie ulega żadnej wątpliwości, że polowanie z broni palnej krótkiej, czy broni palnej bocznego zapłonu, jest wysoce problematyczne, niesie za sobą pewne zagrożenie i nie mieści się w pielęgnowanych w naszym kraju zwyczajach łowieckich. Mając powyższe na uwadze, a także wątpliwości związane z interpretacją omawianego przepisu i brak odpowiedniego przeszkolenia strzeleckiego myśliwych w zakresie ww. rodzajów broni, Zastępca Komendanta Głównego Policji wystąpił do Ministra Środowiska o wprowadzenie zmian w obowiązujących przepisach, mających na celu wyeliminowanie możliwości wykonywania polowania z broni palnej krótkiej i broni palnej bocznego zapłonu. Obecnie w Ministerstwie Środowiska są prowadzone zaawansowane prace legislacyjne nad nowelizacją rozporządzenia *w sprawie szczegółowych zasad i warunków wykonywania polowania i znakowania tusz*, uwzględniające propozycje Policji.

Wejście w życie znowelizowanej ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, ujawnia z biegiem czasu również nowe problemy dotyczące wydawania pozwoleń na broń, zwłaszcza do celów kolekcjonerskich oraz sportowych. Przed nowelizacją, zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy, właściwy organ Policji wydawał pozwolenie na broń, jeżeli okoliczności, na które powoływała się osoba ubiegająca się o pozwolenie uzasadniały jego wydanie. W ocenie posłów, przepis ten pozwalał Policji na zbyt dużą uznaniowość i dowolną ocenę zarówno wniosku, jak i zgromadzonego materiału dowodowego. Z tego powodu, w toku prac nad nowelizacją ustawy posłowie zaproponowali zmianę całego art. 10. I tak, ust. 1 tego artykułu otrzymał brzmienie: „**właściwy organ Policji wydaje pozwolenie na broń jeżeli wnioskodawca nie stanowi zagrożenia dla samego siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego oraz przedstawi ważną przyczynę posiadania broni**”. Natomiast w ust. 3 określającym, co należy rozumieć pod pojęciem ważnej przyczyny posiadania broni w poszczególnych celach wskazano, że dla celu kolekcjonerskiego jest to „**udokumentowane członkostwo w stowarzyszeniu o charakterze kolekcjonerskim**”. Dla celu sportowego ustawodawca przyjął, iż taką ważną przyczyną jest w szczególności „**udokumentowane członkostwo w stowarzyszeniu o charakterze strzeleckim, posiadanie kwalifikacji sportowych, o których mowa w art. 10b oraz licencji właściwego polskiego związku strzeleckiego**”.

W przypadku broni kolekcjonerskiej ustawodawca wprowadził w art. 10 ust. 8 cyt. ustawy, wprowadził zakaz jej noszenia bez zgody właściwego organu Policji, ale jednocześnie, z inicjatywy posłów, zmieniona została definicja „noszenia broni”. Aktualnie oznacza ono każdy sposób przemieszczania załadowanej broni przez osobę posiadającą broń. Jak wynika z powyższego, kolekcjoner posiadający broń niezaladowaną, a więc nawet z odłączonym tylko magazynkiem, może bez zgody organu Policji nosić broń przy sobie.

Po nowelizacji uległy też zmianie rodzaje broni, które można kolekcjonować. Wcześniej, na podstawie rozporządzenia MSWiA w sprawie rodzajów szczególnie niebezpiecznych broni i amunicji oraz rodzajów broni odpowiadającej celom, w których może być wydane pozwolenie na broń, do celów kolekcjonerskich można było posiadać:

- o kusze,
- o broń pneumatyczną w postaci pistoletów i karabinków,
- o broń palną w postaci pistoletów, rewolwerów i karabinów, z wyłączeniem broni opracowanej konstrukcyjnie po roku 1945 oraz broni automatycznej i karabinów strzelców wyborowych,
- o w pełni funkcjonalne kopie zabytkowej broni palnej ładowanej odprzodowo, wytworzone po roku 1850,
- o broń myśliwską z wyłączeniem sztucerów opracowanych konstrukcyjnie po roku 1945.

Obecnie bronią kolekcjonerską mogą być następujące rodzaje broni:

- o broń bojowa, gazowa, alarmowa w postaci pistoletów lub rewolwerów centralnego zapłonu o kalibrach od 6 mm do 12 mm,
- o przedmioty przeznaczone do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej o średniej wartości prądu w obwodzie przekraczającej 10 mA,
- o miotacze gazu obezwładniającego,
- o pistolety sygnałowe,
- o strzelby powtarzalne o kalibrze wagomiarowym 12,
- o broń myśliwska,
- o broń boczno zapłonu z lufami gwintowanymi o kal do 6 mm,
- o broń przystosowana do strzelania wyłącznie przy pomocy prochu czarnego.

Jak wynika z powyższego, powiększył się katalog rodzajów broni przeznaczonej do kolekcji. Należy mieć przy tym na uwadze, że zgodnie z przepisami, żeby uzyskać pozwolenie na broń w tym celu wystarczy członkostwo w stowarzyszeniu o charakterze kolekcjonerskim. W praktyce zaczyna dochodzić do sytuacji, że kluby sportowe dopisują

sobie do celów statutowych – „kolekcjonerstwo” i ich członkowie występują o pozwolenie do przedmiotowego celu. Zamiast ubiegać się o pozwolenia do celów sportowych, starają się o broń kolekcjonerską. Sportowcy muszą bowiem posiadać licencję PZSS, patent, a to generuje koszty. Poza tym, licencje sportowe muszą być odnawiane corocznie i to w oparciu o udział w zawodach. Zainteresowani pozwoleniem próbują więc „obchodzić” przepisy i ubiegać się o broń w celu kolekcjonerskim.

Organy Policji rozpatrując sprawy dotyczące wydania pozwolenia na broń do celów kolekcjonerskich, nierzadko dotyczących znacznych ilości broni, próbują oprócz sprawdzania wymogów wynikających wprost z przepisów (przynależność do stowarzyszenia), żądać wykazania się jakąś działalnością w stowarzyszeniu. Organ sprawdza jak długo to stowarzyszenie działa (czy nie od wczoraj) i jakie ma osiągnięcia na swoim koncie (ewentualne wystawy czy inne działania). Ponadto, jeśli z akt wynika, że dana osoba składała wniosek o broń sportową i dostała odmowę, a za chwilę składa wniosek o taką samą ilość broni kolekcjonerskiej, to jest to argument nawet dla sądu administracyjnego żeby wykazać, że dany wnioskodawca tak naprawdę kolekcjonerem nie jest, zatem jest to podstawa do wydania decyzji odmownej.

Odnosząc się do broni sportowej wyjaśnić należy, że główny problem aktualnie sprowadza się do przekonania wnioskodawców o tym, że obowiązujące przepisy dają im prawo do ubiegania się o nieograniczoną ilość egzemplarzy broni, a na organy Policji nakładają obowiązek wydania decyzji zgodnej z wnioskiem. W ich ocenie, do posiadania każdej ilości broni palnej sportowej wystarczy jedynie członkostwo w klubie mającym licencję PZSS, posiadanie patentu i licencji PZSS uprawniającej do udziału w współzawodnictwie sportowym. Organy Policji stoją tymczasem na stanowisku, że spełnienie wyżej wymienionych kryteriów uzasadnia wydanie pozwolenia na kilka egzemplarzy broni, natomiast większa ilość wymaga od strony udokumentowania startów w zawodach, udziału w treningach i uzasadnienia dla wnioskowanej ilości broni. Budzi to kontrowersje i sprzeciw środowiska sportowców, którzy uważają, że nie po to w ustawie wskazano okoliczności uzasadniające wydanie pozwolenia, żeby organy Policji znów wróciły do poprzedniej praktyki tj. żądania dodatkowych, wymyślonych przez siebie, a nie określonych nigdzie, dokumentów.

Rozwiązaniem tego problemu mogłaby być zmiana przepisów dotyczących przechowywania broni i wprowadzenie pewnego ograniczenia, np. posiadanie szafy lub sejfu do 10 egzemplarzy, a powyżej tej ilości zabezpieczeń technicznych stosowanych w magazynach broni. To w naszej ocenie wpłynęłoby na ograniczenie roszczeniowości stron i spowodowałoby, że wnioskowana ilość broni byłaby adekwatna do rzeczywistych potrzeb i możliwości finansowych. Zasadne byłoby też dokonanie zmian polegających na określeniu trybu przeprowadzania kontroli sposobu przechowywania broni przez jej posiadaczy.

Ponadto, zmianie powinny ulec przepisy dotyczące posiadania broni pamiątkowej i kolekcjonerskiej. W ustawie winien znaleźć się zapis określający, iż pozwolenia w tych celach wydawane są zawsze z zakazem przemieszczania tej broni. Jeśli natomiast posiadacz chciałby broń zaprezentować np. na wystawie, czy zanieść do rusznikarza, to musiałby wystąpić do organu Policji o zgodę na jej przemieszczenie.

Policja stoi też na stanowisku, że powinien zostać zmieniony przepis, art. 19 ust. 1 a ustawy o broni i amunicji, z którego wynika, że osobie, przeciwko której toczy się postępowanie karne o przestępstwa określone w art. 15 ust. 1 pkt 6 można za pokwitowaniem odebrać broń do czasu prawomocnego zakończenia tego postępowania, na okres nie dłuższy niż 3 lata. Oznacza to, że nawet jeśli postępowanie karne nie skończy się, to broń powinna zostać wydana z depozytu osobie oskarżonej o popełnienie przestępstwa.

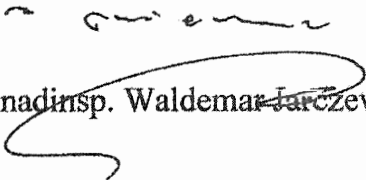
Kolejnym przepisem wymagającym zmiany jest art. 15 ust. 4 cyt. ustawy. Przepis ten obowiązuje do wykonywania okresowych badań lekarskich i psychologicznych wyłącznie osoby posiadające pozwolenie na broń wydane w celu ochrony osobistej oraz ochrony osób

i mienia. W ocenie Policji, badaniom takim powinni być poddawani posiadacze pozwoleń na broń wydanych we wszystkich celach. Należy bowiem wziąć pod uwagę, że praktycznie w każdym celu można posiadać broń przewidzianą obecnie przez ustawodawcę do celu ochrony osobistej. Nie ma zatem żadnego uzasadnienia, aby inni posiadacze pozwoleń byli zwolnieni z okresowego potwierdzania swojej zdolności fizycznej i psychicznej do posługiwania się bronią.

Niewątpliwie, gdyby zostały podjęte prace nad nowelizacją ustawy zmianie musiałyby ulec także przepisy dotyczące wydawania pozwoleń na broń na okaziciela, w szczególności dla specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych (konieczność uregulowania przesłanek pozytywnych i negatywnych do wydania i odmowy wydania pozwolenia, a także podstaw cofnięcia). Niezbędne będzie też znowelizowanie przepisów dotyczących wydawania dopuszczeń do posiadania broni i przypadków ich cofnięć. To najważniejsze, ale oczywiście nie wszystkie zmiany, które musiałyby zostać przygotowane.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra o wyrażenie opinii w sprawie zasadności wystąpienia przez Komendanta Głównego Policji o wydanie zgody na podjęcie prac nad nowelizacją ustawy *o broni i amunicji*.

Jednocześnie, mając na uwadze zaistniałą sytuację związaną z rejestracją broni palnej krótkiej do celów łowieckich, bardzo proszę Pana Ministra o monitorowanie prac nad zmianą rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie *szczegółowych warunków wykonywania polowania i znakowania tusz*.

nadinsp. Waldemar Jarczewski

KOMENDANT
BIURA PREWENCJI
KOMENDY GŁÓWNEJ POLICJI
insp. Michał CIESZEJKO-SOCHACKI

RADCA
Wydziału Nadzoru nad Specjalistycznymi
Uzbrojonymi Formacjami Ochronnymi
Biura Prewencji
Komendy Głównej Policji
podinsp. Małgorzata BARAN

20 11 02
NACZELNIK
WYDZIAŁU NADZORU NAD SPECJALISTYCZNYMI
UZBRÓJONYMI FORMACJAMI OCHRONNYMI
BIURA PREWENCJI
KOMENDY GŁÓWNEJ POLICJI
nadkom. Katarzyna OLEJNIK

Wyreżono
8.11.02